

מסורת היש"ם

ר"י יודה סבר. בשמיה הוא דפליגי רבנן משום דחשיב צמיד ללא אורמיה אבל בלתי דברי הכל פסולה: גזירה. דמחשב להניח מלקח דמו אטו כל דמו וכל דמו פסולא דאורייתא הוא כדמפרש במסכת זבחים בפ' כל הפסולין (דף לו.) תרי קראי כתיבי נותר כו': למטום מדויס. לידע מינאי תלמודי ולשאל פסיקומי: למטום מדויסו. ללמד ולמנות מה שרי' אלעזר חכם ממני: והיה חביב. יוסף לרבי אלעזר (וספרו) בהלכות עד שהגיעו להלכה אחת של זבחים. לשון אחר והיה חביב ליוסף כל מה שרבי אלעזר מלמדו עד שהגיעו להלכה אחת: להבין פניו. מחמת שמחה: שלא כיווננו שמועטינו. כלומר דלא סליק לך אליבא דהילכתא כל דאמרי עד קד השתא: ר' רבי בן. כוונת וכוונת אלא משום הכי להבין פני השתא שרי' יהודה פסול שנה לני: ולא מאלסי. והייתי מתיירא שמה שכתבי: הן פפני. הן משמע לשון טעם. כלומר הרי מפני שרבי יהודה בנו של רבי אלעאי ורבי אלעאי תלמידו של רבי אליעזר כדאמרי' במסכת סוטה בפרק הישן (דף ס.) מעשה ברבי אלעאי שהלך להקביל פני ר' אליעזר כו': שנה לך משנה רבי אליעזר. ולא שהלכה פן אלא חביבה היתה עליו ושנאה לך: וכן סלקא דעסקי רבי יהודה דרבי הכל יא פסולה אפנייה. לרבי יוסף הכנלי מאי החזרת לי אביהה הא לא אמר ר' אלעזר בן שמוע כו' יהודה וקשרו למאן דאמר לעיל ר' יהודה סבר להניח דרבי הכל פסול יא: אלא מאי. אתנייה ר' יהודה כשר כגון להניח דרבי הכל פסול יא: אלא מאי. אתנייה ר' יהודה כשר הוא מפני דמשתמע מפני שהבינה עליו שנאה ולת שהלכה פן היא הא און נמי יא דרבי ר"א בן שמוע פלוגתא מתנינן לר' יהודה (בבבא דף לו.) מתנינן לא יק. היינו יציקה אחרונה בדמחילה נתן שמן ככלי ואח"כ סולת יא וכולל ואחר ויוק שמן והכי מפרש בפ' אלו מנחות נקמנות (לקמן עד:) יא (לא יק) לא בלל כשרי. וכוון שנתן כל הלוג בנתן הראשון שהוא קודם לעשייתה דאי (הריס שמנה אמרו בפ' קמח לעיל יא.) פסולה: לא פפס. שנאמר פתות אותה פתיס. ואע"ג דבמנחת מחבת הוא דכתיב ה"ה לכל המנחות האכילות תחילה כגון מחבת ומרשתת ומאפה שכולן באות עשר עשר ומאזה לפותתן כולן ואח"כ קומץ וזה אם לא

פסול מאי טעמא גזירה מקצת דמו אטו כל דמו וכל דמו פסולא דאורייתא דתניא אמר להם רבי יהודה אי אתם מודים לי שאם הניחו למחר שפסול השיב להניחו למחר נמי פסול ואתא ר' אלעזר למימר אף בו ר' אלעזר פוסל וחכמים מכשירין וסבר ר' יהודה להניח מדמו למחר דרבי הכל פסול והתניא אמר רבי כשהלכתי יא למצות מדותיו של ר' אלעזר בן שמוע ואמרי לה למצות מדותיו של ר' אלעזר בן שמוע מצאתי יוסף והבבלי יושב לפניו והיה חביב לו ביותר עד יא לאחת אמר לו רבי השוחט את הזבח להניח מדמו למחר מהו אמר לו כשר ערביה אמר לו כשר שוחית אמר לו כשר צהרים אמר לו כשר מנחה אמר לו כשר אלא שר' אלעזר פוסל צהבו פניו של יוסף הבבלי אמר לו יוסף כמדומה אני שלא כיווננו שמועתינו עד עתה אמר לו רבי הן אלא שר' יהודה פסול שנה לי וחזרתי על כל תלמידיו ובקשתי לי חבר ולא מצאתי עכשיו ששנית לי פסול החזרת לי אבידתי ולנו עיניו דמועות של רבי אלעזר בן שמוע אמר אשיריכם תלמידו חכמים שדברי תורה הביבין עליכם ביותר קרא עליו המקרא הזה ימה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי וגו' הא מפני שר' יהודה בנו של ר' אלעאי ורבי אלעאי תלמידו של ר' אלעזר יא לפיכך שנה לך משנת רבי אלעזר ואי סלקא דעתך דרבי הכל פסול אתנייה מאי החזרת לי יא אבידתי איהו פלוגתא קאמר ליה אלא מאי כשר ור' אלעזר (ה) פסול פוסל אתנייה אי הכי מאי הא מפני י (פלוגתא) און נמי פלוגתא קא מתגינן אלא לעולם דרבי הכל פסול אתנייה ומאי החזרת לי אבידתי יא דהדר ליה מיהא שום פסלות בעולם: מתנינן לא יצק לא בלל ולא פתת ולא מלה ולא הניף לא הגיש או שפתת פתים מרובות ולא משחן כשירה: גמ' מאי לא יצק אילימא לא יצק כלל עיכובא (ו) כתב בה אלא לא יצק כהן אלא זר אי הכי לא בלל נמי לא בלל כהן אלא זר הא לא בלל כלל פסולה והתנן

גזירה מקצת דמו כו' מימה בלשמות דמו נמי נגזר אטו כל דמו וי"ל לשמות כל דמו נמי לא משמעט שלא יעשה וזיקה כלל אלא אחר וזיקתה ישנה וי"ל לאכלו אמאי מודים ליגזור אטו כל אימורים דהוי פסולא דאורייתא וי"ל דהיא נמי אפטר בלתי למחך שיעלן ומשלה בן האור שאינם אלא לזיון בעלמא ולא דמי להניח דמשמעט שלא יעשה וזיקה כלל ועוד באימורים לא מייפסול ויבהא אס לא הוקטרו ומיהו בעל מנת להניח אימורין למחר או להויעא לחון היה פוסל ר' יהודה דמתן זבחים בפרק כל הפסולין ודף לה: ושמה טעמא משום דגזר להניח כל האימורים אטו להניח כל דמו: עד אחת. במגילת סתרים דרבינו נסים גרס עד לאחת פירוש עד מלך כדמרגמינן מלך לחד וי"ל עד אחת עד הנפש שנקראת (ב) וזיקה והשתא משמע הכא שרבי למד הרבה מרבי אלעזר בן שמוע וקשה דבסוף העיר יבמות ד' פד. אמר רבי כשהלכתי ללמוד תורה אלל רבי אלעזר בן שמוע חבדו עלי תלמידיו כתרנגולין של בית בוקיא ולא הניחו לי ללמוד אלא דבר אחד כמשמתי ושמה מעשה זה היה אח"כ תדע דהתם קאמר ללמוד תורה והכא קאמר למנות מדותיו: אלא יעזוב דרבי ההב' פסול אתנייה. לפי מסקנה לא ול לאו לכיכיל לשום מנה פיגול כו' כו' אלעזר ומינה דכפ"ד זבחים (דף ס.) חנן השועט את הזבח לאכלו חית מעור שמתה האליה למחר פיגול ומייבין עליו כרת וקאמרין בגמרא סבירי דעזור האליה כאליה דמי יא דקא משמע מאכילת מזבח לאדם אמר שמואל הא מני רבי אלעזר היא דאמר משמע בן מאכילת אדם כו' וכמו כן קשיא מרבי יוסף דלעיל דמפרש טעמא דרבי אלעזר מקרא ושמה ליה ליה מסקנא דהכא ועוד יש לתקן דקסבר (ש) שמואל דלנוכה מנאי הוי פיגול והשלשה מחלוקות בלתי אלא בלל דרבי אלעזר (ה) אלא לרבי יוסף לא נוכל לומר כן דהא כדאמירא מילתא קאמר ר"י דמורה רבי אלעזר שאין עונש כרת ואין שני דבריו של רבי יוסף יכולים להתקיים שזרין למנא שני מנאים אליבא דרבי אלעזר דרבי פסל ומד מפגל ולמאי דאסקינא דרבי הכל פסול אתנייה לא משכה להו: בא(ו) פ"ח ולא הניף ולא הגיש.

לא דקדק בסדר דתנופה קודמת למליחה כדמנאי (ד) כוטה (דף ע"ו.) והניף והיגס קמץ ומלה והקטיר ועוד אמרין בגמרא לקמן (דף כ.) דלון לומר לא מלח כהן אלא זר וכי תעלה על דעתך שזר קרב אלא מנחה והיינו משום שהיתה המליחה אחר תנופה והגשה: כ

ואם מיר פריז מלה משה"ק ה"ל: (ב) [מתי שם הלכות י:]

עין משפט
גז מורה

תורה אור השלם
1. קוד אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי: החלים ק"ז ע"ד

גהרות הב"ח
(א) כל ר' אלעזר טמא אחרונה כולל וזכת פסול נמתן: (ב) רש"י ד"ה לא נמנח ונמנח (כ) משה"ק יהי' כו' פתח מרובות שפתיה למחר:

מוסף רש"י
אי אתם מודים לי שאם הניחו למחר שפסול דקד נפשל בקיעות המטה (בבבא דף לו.)

16 למען פרוחי כו' למען פרוחי: (ג) פן דהא: (ד) פן דהא: (ה) שני לך משמע: (ו) אבידתי איהו נמי פלוגתא: (ז) טעם פלוגתא: (ח) אבידתי דהא: (ט) שפתת: פריש"י

שיטה מקובצת
16 למען פרוחי כו' למען פרוחי: (ג) פן דהא: (ד) פן דהא: (ה) שני לך משמע: (ו) אבידתי איהו נמי פלוגתא: (ז) טעם פלוגתא: (ח) אבידתי דהא: (ט) שפתת: פריש"י

16 למען פרוחי כו' למען פרוחי: (ג) פן דהא: (ד) פן דהא: (ה) שני לך משמע: (ו) אבידתי איהו נמי פלוגתא: (ז) טעם פלוגתא: (ח) אבידתי דהא: (ט) שפתת: פריש"י